

paa et lignende Standpunkt som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds. Jeg ved ikke, hvad den Bevilling skal gøre godt for. Det er mig ikke bekendt, at dette saakaldte Fredsbureau har udrettet noget som helst. Jeg tror ikke, at nogen Magt tager Hensyn til dets Meninger eller spørger det til Raads, eller at det overhovedet har nogen som helst Indflydelse i nogen Retning. Den ærede sidste Taler sagde, at det havde haft Betydning med Hensyn til de forskellige Voldgiftstraktater. Jeg ved nu ikke, om dette er rigtigt, om Bureauet virkelig har haft nogen Betydning i saa Henseende. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at der foruden Bevillingen paa 500 Kr. til Fredsbureauet paa § 26, II. A. Nr. 15 findes en Bevilling til den danske interparlamentariske Gruppe til Fremme af dens Formaal. Naar man undersøger, hvad dens Formaal er, vil man se, at den har et aldeles lignende Formaal. Det væsentlige i dens Formaal synes nemlig at være at virke for Freds-sagen og for Afslutningen af Voldgiftstraktater. Jeg ser af en Meddelelse om Rigsdagens interparlamentariske Gruppe, at den roser sig af at have øvet Indflydelse paa Spørgsmaalet om fredelig Afgørelse af Tvistigheder ved Voldgift. Det fremhæves nemlig, at paa det interparlamentariske Raads Møde i Brüssel 1. Oktober 1898 var Gruppens eneste delegerede Medunderskriver af den Adresse, som det vedtoges at sende den russiske Regering for at gøre opmærksom paa, at Organisationen af en Voldgiftsinstitution ikke fandtes paa Kejserens første Indbydelse til en intergubernemental Fredskonference; men dette Punkt blev saa optaget paa den fornyede Indbydelse af 11. Januar 1899. Det synes altsaa, som om den interparlamentariske Forening er den, der har virket for at skaffe Voldgiftstraktater afsluttede. Er dette nu rigtigt, eller er det Fredsbureauet, der her har udrettet noget? Jeg har, som sagt, ikke noget Steds set, at Fredsbureauet har udrettet det allermindste, og det var derfor ønskeligt at faa oplyst, hvad det egentlig er for noget, og hvad Nytte det gør. Det drejer sig jo nemlig ikke blot om de 500 Kr. i 3 Aar, det er jo ikke nogen stor Bevilling, og jeg vilde endogsaa ganske roligt stemme for den, naar jeg var sikker paa, at Bureauet ingen Skade gjorde. Men man ved jo ikke, om det ikke kan komme til at gøre Skade, og saa ser det ikke godt ud, at vort Udenrigsministerium er impliceret i dets Virksomhed. Jeg kunde derfor meget ønske at faa

oplyst, hvorledes det hænger sammen med dette Bureau, om det gør nogen virkelig Nytte; i hvert Fald maa man have Sikkerhed for, at det ikke kan komme til at gøre Skade. Jeg opfatter i Grunden dets Virksomhed som en Slags diplomatisk Sport. Man søger som private Diplomater at faa Indflydelse paa Forhold, som man i Virkeligheden ikke har Adkomst til at faa nogen Indflydelse paa. Og jeg synes, det maa være betænkeligt for en Udenrigsminister at have et saadant Beløb staaende paa sit Budget, da der kan opstaa Ulemper deraf. Det er jo imidlertid principielt set et ganske ubetydeligt Spørgsmaal, som ikke i saa Henseende bør kunne volde Vanskeligheder, derfor staaer jeg ogsaa paa det Standpunkt, at det er et Punkt, som man bør nærmere overveje for at se, om man kan gaa med dertil. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder; jeg skal blot benytte Lejligheden til, da jeg i Fjor under Finanslovbehandlingens fremhævede det ønskelige i, at der blev gjort noget for Sikringen af vore Kyster, at takke for, at man nu er kommen frem med et Lovforslag, der synes at maatte have gode Udsigter til at kunne gennemføres, saa at vi paa dette Omraade kunne faa en forsvarlig Ordning bragt til Veje. I øvrigt skal jeg sige, at store Vanskeligheder vil aabenbart dette Finanslovsforslag ikke have ved at passere her igennem Tinget.

Jørgensen: Jeg vil gerne bringe den højtærede Finansminister en Tak for den overordentlig indgaaende Undersøgelse, der er anstillet angaaende forskellige gamle Hartkornsydelser i Frederiksborg Amt; der er herigennem tilvejebragt Oplysninger, som kaste et saa klart Lys over disse gamle Ydelser, at det er ganske let at følge dem baade i deres Oprindelse og videre Udvikling. Den højtærede Minister har sikkert Ret i, at disse Byrder ikke kunne siges at være Skatter og som Følge deraf heller ikke kunne komme ind under Loven af 15. Maj 1903, men paa den anden Side er der gennem Tiderne sket saa mange Vilkaarligheder og Uretfærdigheder, at det vilde være ønskeligt, om man kunde faa dem ud af Verden, og efter den Interesse, som Ministeren har vist denne Sag, har jeg godt Haab om, at det vil lykkes at naa til en Afløsning af Byrderne paa den for Ylterne lempeligste Maade. Der er imidlertid en af disse Ydelser, som maa ses fra et ganske andet Synspunkt end de øvrige, og det er den